

NEJHORŠÍ SKOLNÍ

JAK JSEM PŘEŽIL

ŠIKANU,
BROKOLICI

A
HADÍ KOPEČ!

ALBATROS

JAMES PATTERSON

A CHRIS TEBBETTS

MŮJ
NEJHORŠÍ
SKOLNÍ
JAK JSEM PŘEZIL **ROK**
ŠIKANU
BROKOLICI A HADÍ KOPEČI!

NEJHORŠÍ ŠKOLNÍ

JAK JSEM PŘEŽIL **ROK**

ŠIKANU,
BROKOLICI A HADÍ KOPEČ!

James Patterson

A CHRIS TEBBETTS

ILUSTROVALA LAURA PARKOVÁ

ALBATROS

**Obrovitánské díky doktorům Elarajovi,
Mahrovi a Locatellimu za to, že mě dali dohromady.
Také děkuju dobrovolníkům a členům
Gildina klubu z Chicaga.
– L. P.**

Copyright © by James Patterson, 2013

Jacket design by Alison Impey

Jacket art by Laura Park

Jacket photography © Howard Huang

Author photograph by Deborah Feingold

Jacket © 2013 HACHETTE BOOK, INC.

Translation © Milan Žáček

This edition published by arrangement with Little,

Brown and Company, New York, New York, USA

All rights reserved

Jména osob, jejich charaktery, místo i události jsou smyšlené,
jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať mrtvými nebo žijícími, je pouze náhodná.

ISBN 978-80-00-03435-5

**PRO JACKA,
KTERÝ PŘEŽIL ŽIVOT
SE SUE A MNOU,
A DOSTAL SE
NA STŘEDNÍ ŠKOLU.**

- J. P.

KAPITOLA 1

ZABOUCHNUTÝ KONEC?!

Stane se vám někdy, že si přečtete první řádek knížky a pak ji ZABOUCHNETE? Mně teda jo.

Doufám, že jste to neudělali s tímhle mým příběhem. I když myslím, že se to nikdy nedozvím.

Stejně vás zdravím. Jsem Rafe Khatchadorian, a jestli mě už znáte, pak víte, že všechno dělám trochu jinak než většina ostatních lidí. Rád porušuju pravidla. Ne, *strašně* rád porušuju pravidla. Zvlášť ta pitomá, jako že se na mojí škole nesmí mluvit na chodbách a na záchod se smí jen dvakrát za den, ať se děje co se děje.

Nevím sice, jestli to už v dějinách knížek někdo udělal, ale teď vám nabídnu několik variant, jak by mohl následující příběh skončit. A udělám to hned teď, na *začátku* knížky.

Letos jsem jel na letní tábor (zkřížený s letní školou). Ale než uběhlo všech osm týdnů, všechno se zvrhlo (no dobře, přímo *zbláznilo*) a já si nakonec balil věci předčasně. (Vlastně je pár vedoucích sbalilo za mě.)

Můj nečekaný odjezd mohl mít něco společného s touhle katastrofickou situací:

VŽUM VŽUM VŽUM VŽUM

Zachraňte toho...
jak se jmenuje?

Zachraňte Rafea!

Neřešte to!

Neřešte to!

Zachraňte Rafea!

Zachraňte Rafea!

Zachraňte Rafea!
to!

Zachraňte Rafea!

ZACHRAŇTE
RAFEA!

Zachraňte Rafea!

Zachraňte Rafea!

Zachraňte Rafea!

Zachraňte Rafea!

Neřešte to!

Neřešte to!

?

Nebo se možná ony události odvíjely spíše takhle:

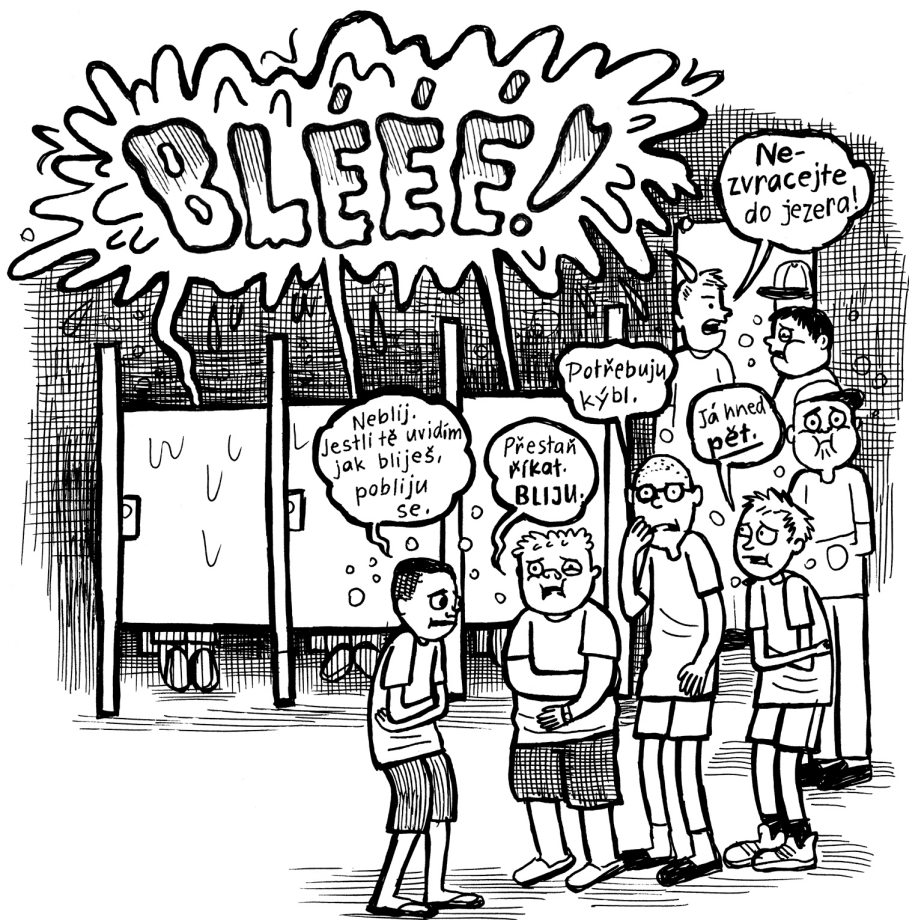
Taky to mohlo probíhat nějak takhle:

Nebo to dopadlo jako na tomhle obrázku, který promlouvá silou deseti tisíce slov:

Můžu vám říct, že to stoprocentně souviselo s touhle malou pohromou:

Někde v tomhle všem se ukrývá konec mého šíleného příběhu. Ukrývá se v něm i prostředek.

Ale víc vám toho prozatím neprozradím. Pokud stojíte o pikantní podrobnosti, budete muset pokračovat ve čtení. Na vlastní riziko.

Povím vám ještě tohle: Tohle je příběh o šikanistech a brokolici, o nehorázné odvaze a ještě nehoráznější zbabělosti (nebo zbabělství nebo jak je to vlastně správně), o litrech blitků, o přátelích a nepřátelích, o tom, jak můžete naprosto a zoufale zabloudit na místě zvaném Hadí kopec.

Slibuju vám, že nudit se nebudete.

Možná jste četli knížku *Můj nejhorší školní rok*. Tahle by se měla správně jmenovat *Moje nejhorší léto*.

Ale zároveň – kupodivu – to bylo taky léto nejlepší.

VÍTEJTE NA TÁBOŘE GALLERA

Ted, když jsem se vypořádal s koncem, podle mě můžeme začít se samotným vyprávěním.

Znáte ty klasické tábory, kde děti s bezvadně učesanými vlasy tráví léto pobíháním na čerstvém vzduchu, opékáním buřtů a žuzu do hezké hnědé konzistence a plaváním od rána až do večera?

Možná jste na nějakém takovém táboře sami byli.

Vzor ideálního táborníka

**Přečtete si ji,
ale napřed dočtete
můj příběh, ano?**

Na tenhle obrázek nezapomínejte.
Mám pro vás další otázku:

Četli jste někdy knihu s názvem *Díry*? Jestli ne, tak byste měli, protože je báječná. I v ní existoval tábor – tábor Zelené jezero, který ve skutečnosti dětem sloužil jako vězení.

Řekněme, že místo, kam jsem jel já, tábor Gallera, byl někde na půl cesty mezi těmihle dvěma póly. Napůl tábor a napůl vězení. A tím „vězením“ myslím školu.

Přesně tak. V téhle knížce vystupuju já. Takže to byla letní *škola*. UŽ ZASE.

Každé ráno od osmi do dvanácti jsme na táboře Gallera měli mít vyučování. Měl jsem chodit do kurzu pro žáky, kteří potřebují trochu pomoci. A moje přechytračelá sestra Georgia měla naopak navštěvovat „Program rozvoje“ pro děti, co o prázdninách nemají na práci nic lepšího než se ještě víc šprtát. Což mi teda jako tábor moc nepřipadalo.

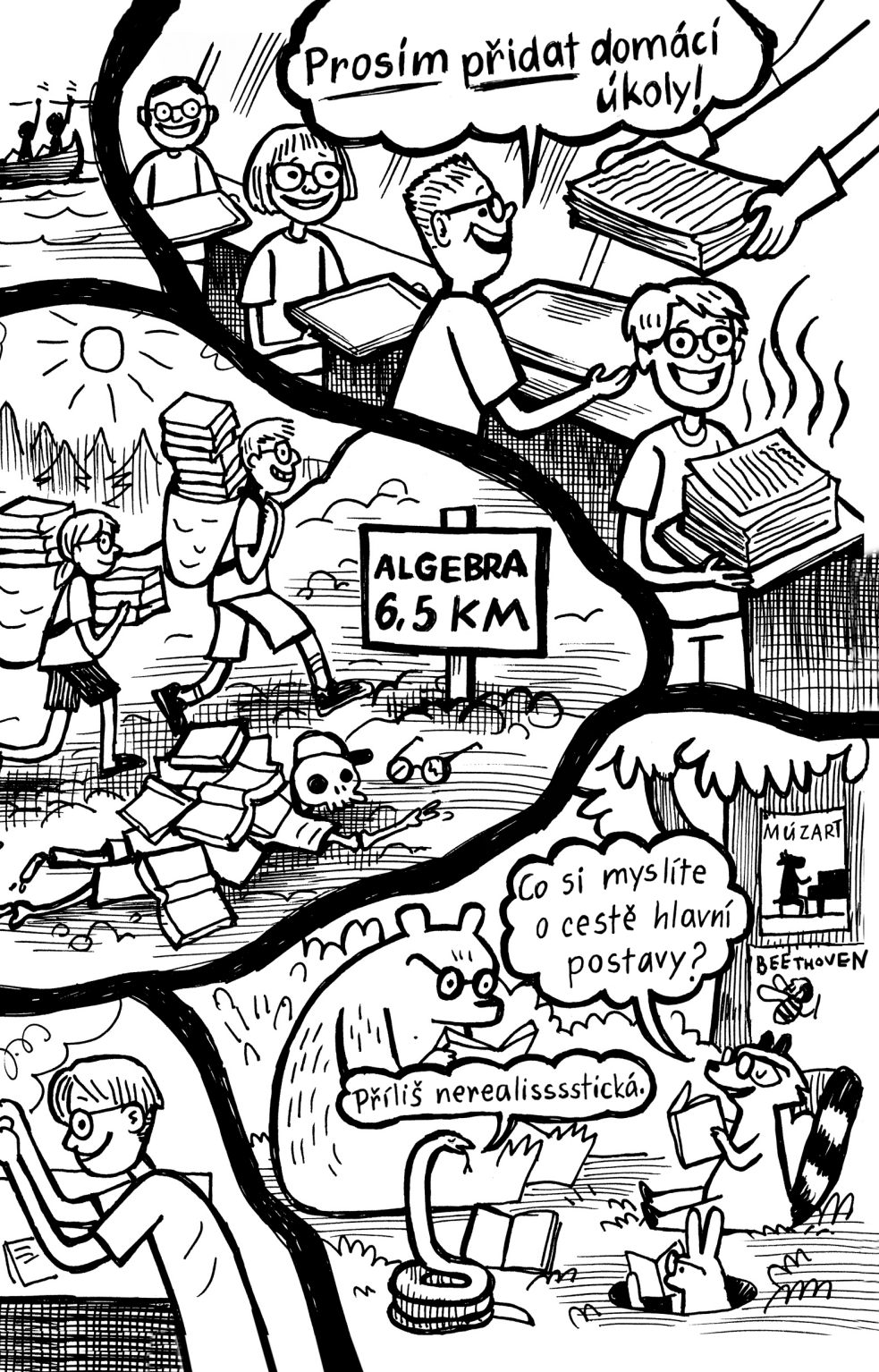
Čím víc o tom máma mluvila, tím byla Georgia natěšenější, a já jsem měl čím dál tím větší podezření. Máma tomu neustále říkala „letní tábor“, ale já si byl jistý, že to bude vypadat nějak takhle.

♪ Připravít, pozor, teď! ♪
Druhá odmocnina
ze sta je přece
♪ deset! ♪

Prosím přidat domácí úkoly!

ALGEBRA
6,5 KM

Co si myslíte
o cestě hlavní
postavy?

Příliš nerealisstická.

MÚZART

BEEHOVEN

Pokud jste četli moje poslední dvě knížky – nebo dokonce i to pitomé vyprávění moje sestry –, pak víte, že zrovna škola není moje nejsilnější stránka. Už jsem „bručel“ na základní škole v Hills Village, na Katedrální umělecké škole i na Airbrooské akademii. (Jsem něco jako umělec-výtvarník, ale o tom později.)

Teď šlo tedy o to, že pokud jsem měl na Airbrooku pokračovat, musel jsem přes léto absolvovat „opravný a doučovací kurz“.

KAPITOLA 3

NA SHLEDANOU A HODNĚ ŠTĚSTÍ (PROTOŽE, RAJE, PŘÁVĚ TO BUDEŠ POTŘEBOVAT)

Máma a babička Dotty mě a Georgii vezly na tábor.

„Určitě máte všechno, co jsme vám nabalily? Všechno, co potřebujete?“ zeptala se nás máma snad desetkrát z předního sedadla naší dýmající – a dýmající myslím v tom *špatném* smyslu –, osmnáct let staré rodinné dodávky.

„Určitě!“ zvolala Georgia. „A tím určitě jsem si stoprocentně jistá.“

Georgia se sbalila s asi osmitýdenním předstihem, čtyřicetkrát bod po bodu prošla seznam svých věcí a potom si ho ještě zkopírovala, aby si byla jistá, že ho neztratí... a i kopii si ještě překontrolovala.

Moje sestra může být sice chytrá, ale je taky trhejší než fialka na začátku jara.

„Rafe, a co ty?“ zeptala se máma, protože já jsem tak nějak Georgiin opak. „Ty máš všechno, co potřebuješ?“

„No... myslím, že jo,“ odpověděl jsem. „Stejně jak jsem ti to řekl, když ses mě ptala naposledy. Před třemi minutami.“

Pozitivní bylo, že klučičí část tábora od té holčičí dělilo celé jezero. Kdybych měl kliku, celých osm týdnů jsem s Georgií prakticky nemusel přijít do styku. Už jen tím měla letní škola skoro stát za to. (Zdůrazňuju *skoro*.)

Když jsme vjeli do areálu tábora, ocitli jsme se napřed na klučičí straně. Vytáhl jsem si zezadu věci a pokusil se okamžitě zmizet, ale máma se v těchhle situacích vždycky strašně rozněžní. Než jsem mohl utéct, potřebovala mě ještě několikrát obejmout.

„Vím, že se tu budete učit, ale taky je to tábor,“ řekla. „Myslím, že by sis to tady mohl užít. Vážně si to myslím!“

„Pokud tě ovšem nesežere medvěd,“ podotkla babička. Ta se dívala do táborové brožurky. „Nebo se neztratíš na Hadím kopci. Nebo –“

„Hadím kopci?“ ozvala se Georgia ze zadního

sedadla. „On je tady nějaký Hadí kopec? Co to znamená? Jako že tu jsou... opravdoví hadi? Vážně?“

Babičku Dotty miluju, ale někdy pronáší věci bez toho, aby o nich přemýšlela. „Sbohem, chlapečku!“ řekla. Pak se ke mně natáhla a taky mě objala, vážně silně, tak, jak to dělává vždycky. „Buď se ti to tady bude líbit, nebo to tu budeš proklínat. Co sis upekl, to si teď sníš.“ (Babička trousí takové hlášky neustále.)

No, byl jsem docela nervózní. Na jedné straně můžete být nula ve škole, odkud se po vyučování vracíte domů. Něco jiného ale je, když vás vysadí uprostřed lesa, na táboře plném úplně neznámých lidí, se kterými budete muset žít, jíst a spát dalších šestapadesát dní a nocí (jak jsem si to tehdy myslel.)

„Tak, Jules,“ řekla babička. „Tábor začne fungovat, až rodiče odjedou. Ještě musíme vysadit slečnu Georgii, a ádié!“

„Georgie? Rafe?“ řekla máma. „Chcete se spolu rozloučit?“

„Ani ne,“ řekla Georgia.

„Mně je to jedno,“ řekl jsem já.

„Přesto se spolu rozlučte,“ rozhodla máma.

Tak dobře, ještě jedno malé přiznání. Byla pravda, že jsem se nemohl dočkat, až se od Georgie odtrhnu, i když jsme měli být jen na různých

koncích jednoho tábora. Ale teď, když se máma s babičkou chystaly odjet, nějaká maličká, malilinkatá část ve mně byla ráda, že Georgie bude nablízku. Nevím proč. Prostě to tak bylo.

A jen aby bylo jasno, jestli jí někdy vyslepičíte, že jsem to přiznal, najdu si vás a nasypu vám do spacáku červené mravence.

Varoval jsem vás.

SEZNAMTE SE S HOLUBÁŘEM

Myslím, že první den na táboře se tak trochu podobá prvnímu dni ve škole. Hned poznáte, kdo se těší největší oblibě, protože takové lidi už obklopuje obrovský roj asi milionu kamarádů. Jiní táborníci vypadají tak nějak ztraceně. (Uhádnete, ve které skupině jsem byl já?)

Prozatím mi všechno připadalo opravdu hodně povědomé.

Když jsem nejbližšímu vedoucímu vyzbrojenému psací podložkou sdělil své jméno, podíval se na seznam a řekl: „Jo, máme tě tady, Rafe Khatchadorian. Budeš u Tchořů, pod Rustym.“

Netušil jsem, co to znamená. Připadalo mi to jako nějaká nehorázně špatná kapela.

„Vezmi si věci a běž po téhle pěšině,“ dodal. Ukázal do lesa. „Je to pátá chatka vpravo.“

Z parkoviště jsem se tedy vydal po klikaté stezce, kterou mi ukázal, a cestou jsem odpočítával chatky. Na první visela cedule s nápisem MRAVENIŠTĚ a běhala kolem ní partička malých dětí. Pak následoval Lišákův výběh, potom Hnízdo orla bělohlavého, potom Medvědí jeskyně a nakonec... Tchoří bouda.

A já si pomyslel – to jako vážně? Mohl jsem být Orlem, Medvědem nebo Lišákem, ale ne, kdepak. Dalších osm týdnů jsem měl být Tchořem. Super.

Nejdřív jsem potkal Rustyho, vedoucího naší chatky. Čekal tam, přímo na schodech, se svou vlastní psací podložkou.

Vedoucí chatky je něco jako třídní učitel – až na to, že Rusty se nepodobal žádnému třídnímu učiteli, jakého jsem v životě viděl. Byl spíše jako tři učitelé, natlačení do jednoho. A tím nechci říct, že by byl tlustý. Vypadal jako chlapík, který tráví celý den v posilovně a potom se mu ještě v noci zdá o činkách, takže každou chvíli využívá ke cvičení. Svaly mu rostly i na svalech.

„Ahoj, Rafe, moc rád tě poznávám, kámo!“ zvolal, zatímco mi drtil většinu kostí v ruce. „Seš nabušený? Doufám, že seš, protože si to teď v létě fakt úžasňácky užijem.“

„É... úžasňácky?“ zopakoval jsem, protože jsem nevěděl, co na to mám říct jiného.

Po celou dobu se z nitra chatky linul příšerný řev a rány. Připadalo mi, jako by ji mí spolubydlící převraceli vzhůru nohama, ale Rusty to neřešil nebo si toho možná ani nevšímal. Kromě něj jsem viděl už jen jakéhosi hubeného kluka na verandě, který si četl tu nejtlustší knížku, jakou jsem kdy viděl.

„Hej, Normane!“ zavolal Rusty. „Odlož na vteřinku tu *Encyklopedii Normaniku* a pojď se seznámit s klukem, co s tebou bude spát na palandě.“

Nebudu lhát. Když jsem ho uviděl, napadlo mě jenom: *Doufám, že si tenhle kluk vzal opalovací krém.* Vypadal, jako by se právě vyplazil zpod nějakého kamene.

A potom další zjištění: *Páni. On má brýle tlusté stejně jak ta kniha.* Nemusel jsem být kdovíjaký génius, abych uhádl, že tenhle kluk musel na tábor přijet na Program rozvoje, ne do pomocné školy.

„Rafe, to je Norman. Normane, to je Rafe,“ představil nás Rusty. Když jsme si potřásli rukama, měl jsem pocit, jako bych sevřel neuvařený kuřecí řízek. „Běž mu ukázat, kde bude bydlet.“

„Jasně,“ řekl Norman a otevřel vrzavé, staré síťové dveře do chatky. „A díky, Rusty.“

„Za co?“ zeptal se.

„Za to, žes mi neřekl—“

„HOLUBÁŘ, POJÍDÁK!“ ozvalo se sborově z chatky.

Potom ze dveří vyletěl polštář, který Normana málem srazil ze schodů. Stačilo by k tomu málo. Okamžitě mi ho bylo líto.

Jenže mi taky hned blesklo hlavou...

Zvenku vypadala chatka poměrně primitivně. A tím primitivně myslím to, že i neandrtálci by ji chtěli hned modernizovat. Na oknech byly sítě samá díra a trhlina, po sklu ani památky. Uvnitř byly čtyři poměrně děsivě se naklánějící palandy. Mezi deskami podlahy bylo vidět na zem a strop tvořily jen velké dřevěné trámy, nad nimiž byla holá střecha. A po nich teď taky lezla i většina ze zbytku osazenstva. A odtamtud taky přiletěly další dva polštáře.

„HOLUBÁŘ POJÍDÁK!“

„NOVEJ KLUK!“

Jeden letící polštář mi přistál přímo v obličeji. Druhý prosvištěl kolem Normana. Choval se, jako by k tomu vůbec nedošlo.

„Tohle je tvoje postel,“ řekl. Byla dole, nejbliž ke dveřím. Všechny ostatní postele už byly obsazené. Myslím, že tohle člověk má za to, když přijede jako poslední. Nejenže jsem se dělil o palandu s klukem zvaným Holubář Pojídák, ale kdyby nás uprostřed noci navštívil grizzly, hádejte, kdo by v chatkovém bufetu přišel na paškál ze všech nejdřív...

S tím jsem si ale chtěl lámat hlavu až později. Prozatím jsem se pokoušel zjistit, jestli se na mě všichni vrhli proto, že jsem byl nový, nebo proto, že už jsem byl součástí party. Nebo obojí. Ale připadali mi docela v pohodě.

Počítal jsem, že dokud mezi námi bude Holubář Norman, mám docela velkou šanci, že v chatce nebudu ten největší lůzr. To už za to stálo, ne?

Tchoři. Tchoři? Tchoři! (Je jedno, jak to vyslovíte – pořád to zní hrozně.)

Takže mi dovolte, abych vám všechny kluky představil.

~~Jake~~ **GUMA**
Už se pořádně
vytáhl... jako
všichni
ostatní.

~~Cavanaugh~~ **CAV**
Zkratka pro Cavanaugh.
Na Cavovi je všechno
krátké. Myslím, že
potenciál svého
růstu předal
GUMOVÍ.

To jsem
já.

~~Norman~~
HOLUBÁŘ POJÍDÁK
Nejhorší. Přezdívka. Na světě.

CHŮŘÍ
BOUDA

~~Josef~~ ŠMOULA
Tady se to nepozná,
ale má modré
vlasy. Šmoula...
chápete?

~~Noah~~ DVOUTUŇÁK
Známy též jako Tuňák.
Velké kosti a velké
srdce. Přezdívku
dostal už jako
mimino a zůstala
mu dodnes.

???
LEGENDA
U něho si ještě
nejsem moc jistý.
Je to žhář?
Sériový vrah?
Sériový žhář?

~~Justin~~
BOMBARDÉR
Hodně nadaný...
svým způsobem.
Uvidíte.

KAPITOLA 5

~~KDO CO JE K VEČEŘI?~~

Víš co, Nuku?“ obrátil se na mě Guma. „Ty sem „skvěle zapadneš.“

Cože?

„Nuku?“ zopakoval jsem.

Guma jen tak nějak pokrčil rameny. „Nuk, nukleár, enkáčko... to je zkratka pro Novýho kluka. Ty jsi jedinej, kdo tu loni nebyl.“

Myslím, že na táboře Gallera měl přezdívku úplně každý. Nebo minimálně všichni Tchoři. Kromě toho mi Nuk zas tak nevadil. Bylo to lepší než některé jiné možnosti. Jako třeba Holubář Pojídák.

Postupem času jsem nabyl pocit, že při ubytování člověk pěkně vytráví. Když v hlavní budově konečně udeřili do velkého jídelního zvonu, už jsem umíral hlady.

„Moc se netěš,“ poznamenal Šmoula. „Pokud si teda neujíždíš na rozbředlé ovesné kaši.“

„Nebo rozbředlé brokolici,“ dodal Cav.

„Jo,“ přidal se Dvoutuňák. „Já tu loni zhubl o pět kilo. A to i po turnaji v pojídání koláčů.“

To mi ale bylo jedno. Alespoň jsem neměl jíst sám. Tábor začal teprve před hodinou a už jsem měl chatku plnou kamarádů.

Společně jsme se vydali do Dlabárny. Cav mi vysvětlil, že tak se na táboře říká jídelně. Když jsme tam ale přišli, žádnou jídelnu jsem nespatriil. Jen hromadu rozviklaných piknikových stolů v obrovském kruhu na trávníku, po straně s takovou malou boudou.

„To je ona?“ zeptal jsem se. „Vždyť nemá ani střechu. Co když bude venku horko?“

„Tak se zpotíme,“ svěřil se mi Bombardér.

„Co když prší?“ zeptal jsem se.

„Pak sekaná není tak strašně suchá,“ zasmál se Dvoutuňák. S Bombardérem si nad mojí hlavou vítězoslavně plácli.

Každá chatka měla v kruhu vlastní stůl. Posadili jsme se k Tchořímu stolu, zatímco Rusty šel s ostatními vedoucími pro talíře, příbory a další věci. To znamenalo, že bez dozoru nechali asi

stovku táborníků, kteří teď pobíhali, smáli se a mluvili jeden přes druhého.

Napřed jsem si nevšímal ničeho zvláštního. Všude kolem mě se ozývalo jen samé blá-blá-blá-bolení a hu-hu-hučení.

Ale potom... jsem uslyšel něco, co se mi nelíbilo.

Začínal jsem si dávat dvě a dvě dohromady, když jsem uslyšel někoho přes dva stoly, hlasitějšího než všichni ostatní.

„Co je k večeři?“ zeptal se hlas.

„Tchoří mršiny!“ odpověděl mu někdo jiný.

„Co je k večeři?“ zeptal se hlas ještě jednou.

Tentokrát mu odpověděla celá skupina kluků a zároveň začala třískat pěstmi do stolu.

„TCHOŘÍ! MRŠINY!“

„To snad ne,“ hlesl Šmoula. „Už zase.“

Když jsem se ohlédl, uviděl jsem kluka, který to všechno řídil, a hned jsem pochopil, s kým máme tu čest. Řeknu to takhle: Kdybyste vzali slova *drzoun*, *nafoukanec* a *sketa* a potom jste je všechny splácali do jednoho velkého slova... a potom si to slovo našli ve slovníku, vypadl by vám popisek tohoto člověka.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Dulant,“ řekl Šmoula. „Bydlí v chatce Rysů. Nevšímej si ho.“

Ale nebylo mi jasné, jak to mám udělat. Pokaždé, když se Dulant zeptal: „Co je k večeři?“, a každé, když mu ostatní Rysi odpověděli: „Tchoří mršiny!“, všichni se podívali přímo na nás. Ty Tchoří mršiny jsme byli samozřejmě my.

Ostatní kluci u našeho stolu jen vrtěli hlavami nebo se dívali na zem, kromě Normana, který si četl, a Legendy, který se... *smál*? Neměl jsem ponětí, o co Legendovi jde, ale očividně si myslel, že je to strašná sranda.

Já si jen *přál*, abych si myslel, že je to sranda.

„Co je k večeři?“ ptal se pořád Dulant jak kolovrátek, jak písnička od Britney Spearsové, která se opakuje pořád a pořád a pořád dokola, až máte sto chutí si vyrvat uši z hlavy.

„TCHOŘÍ! MRŠINY!“

„Co je k –“

Potom někdo jiný zakřičel ještě hlasitěji. „Hej! Dulante!“ Podíval jsem se a stál tam Rusty.

„Posaď se, kámo.“

„Co je? Jenom si tu hraju,“ řekl.

„Já vím, brácho. Ale i tak se posaď.“

„Aby ses...“ řekl Dulant, než se pomalu posadil, ještě si plácl s klukem vedle sebe.

Byl jsem rád, že se Rusty vrátil. Ale byl to teprve první den. Něco mi říkalo, že Rusty nebude pořád nablízku a že Dulant a jeho demoliční četa s námi rozhodně neskončili.

A to nebylo všechno.

Zatím jsem měl pocit, že se na mě s příchodem

do té šílené, bezva partičky v naší chatě usmálo štěstí. Ale teď jsem si začínal myslet, že my všichni Tchoři máme s Holubářem Pojídákem něco společného, něco, co mi do téhle chvíle nedocházelo. Možná jsme v Galleře byli prostě ti největší lůzři.

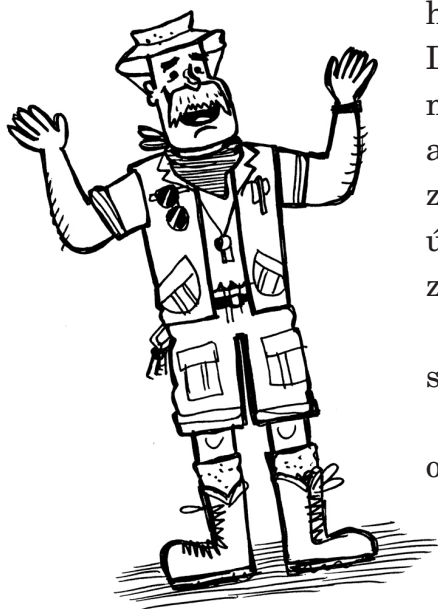
A na táboře to už nejspíš všichni dobře věděli.

VAŠE PĪTOMÝ PRAVIDLA MÁM NA HÁKU!

Když jsme dojedli šéfkuchařovo záhadné maso, záhadnou zeleninu a záhadný zákusek (nevím, i ten mohl být z masa), přišel čas na večerní

hlášení. Uprostřed Dlabárny se zvedl jakýsi mně neznámý stařík a zatleskal, aby všichni ztichli. A k mému velkému úžasu všichni opravdu ztichli, a pěkně svižně.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„To je major Sherwood,“ odpověděl Guma. „Říkáme

mu Diktátor. Toho si proti sobě určitě nepoštvi. Ale stejně si ho ani nenakloníš, protože to nejde.“

„Fakt?“ podivil jsem se. „Přijde mi docela neškodnej.“

„Že jo?“ opáčil Šmoula. „Ale to by ses divil.“

„Zdravíčko, kluci!“ zvolal major Sherwood.

„Vítám vás i o těchto prázdninách na táboře Gallera!“

Všichni zatleskali a zajásali, a to včetně mě, protože mě nic jiného nenapadlo.

„Tohle je poprvé a naposledy, co vás budou obsluhovat vedoucí, takže si na to nezvykejte,“ usmíval se Sherwood. „Mladí muži se na táboře Gallera o sebe starají sami. Není to tak, kluci?“

„Určitě!“ zakřičela partička táborníků. Tentokrát jsem si všiml, že u našeho stolu mu neodpověděl nikdo kromě Rustyho.

Poté přišly na řadu věci, které mi byly trochu... povědomější.

„Jak většina z vás ví, nemám moc rád, když se povoluje uzda,“ řekl Sherwood. „Proto tu máme jisté směrnice, které je třeba dodržovat. Takže co kdybychom si pro začátek probrali, co očekáváme od našich táborníků?“

Všechno mi bylo každým okamžikem jasnější.

Pevná uzda? Směrnice? Očekávání? To jako kdyby říkal PRAVIDLA, PRAVIDLA a PRAVIDLA.

A na táboře Gallera jich byla spousta. Vím to, protože major Sherwood nás s každým z nich seznámil.

Pravidla se týkala šetření vodou, elektřinou, jídlem a „dalšími zdroji“ (ať to bylo cokoliv).

Pravidla se týkala každodenního uklízení chatek a nutnosti minimálně jednou týdně se osprchovat.

Na táboře Gallera platil zákaz používání osobních elektronických zařízení, což znamenalo, že každý, kdo bude přichycen s mobilem, iPodem nebo notebookem, se s ním může na zbytek léta rozloučit.

Nesměli jsme nikam chodit sami a rozhodně jsme nesměli chodit do části tábora vyhrazené pouze dospělým.

Večerka byla v devět. *Úderem deváté.* Bez výjimek.

Světla se zhasínala v deset. *Úderem desáté.* Bez výjimek.

Budíček byl v sedm. *Úderem sedmé.* Pokud jste tedy nebyli vzhůru už v šest nebo pět.

Škola začínala v osm (přesně, *úderem osmé*).

V chatkách se za žádných okolností nesměly přechovávat potraviny. Bylo zakázáno potají

navštěvovat dívčí tábor. Nesmělo se to, nesmělo se ono, nesmělo se... Už si ani nejsem jistý, co všechno se ještě nesmělo. Můj mozek přestal tirádu vnímat dávno předtím, než se major Sherwood začal vůbec přibližovat ke konci. Ale jednoznačně jsem začínal chápat, jak asi přišel ke své prezdívce.

Nakonec myslím, že někdy po večeři a před koncem věčnosti major Sherwood veškerá pravidla vyčerpал.

„Takže tak,“ řekl. „To by stačilo. Co kdybychom si před večerkou dopřáli trochu zábavy?“

To neznělo špatně. Doufal jsem, že budeme bojovat o vlajku, opékat špekáčky nebo něco v tomhle duchu. Ale místo toho někdo majoru Sherwoodovi podal kytaru a on začal hrát. A něco vám povím. Hrál ještě hůř než moje sestra Georgie, která vystupuje v kapele s názvem Staré bačkory.

Podařilo se mi poznat melodii. Byla to písnička, kterou si máma často zpívala v autě. Říkala, že se jmenuje „Guantanamo“, což je španělské označení pro nějakou dívku z nějakého ostrova, ale co jsem já vždycky považoval za mírnou zkomoleninu slov „Danta já nerad“.

„Nakonec se ukázalo, že Danta já nerad je taky tábornická píseň, ale se svým vlastním textem.

Tábor Gallera!

To je náš tábor Gallera!

Tábor Galléééééra!

Nic nemá na tábor Galléééééra!

Všichni falešně zpívali, zatímco major Sherwood

hrál na kytaru a přecházel od stolu ke stolu. A ačkoliv jsem se novému textu teprve učil, pohyboval jsem svědomitě ústy a předstíral, že taky zpívám. Byl to koneckonců první večer na táboře. Nevěděl jsem, co Guma myslel tím, že by nebylo vhodné, abych si proti sobě Sherwooda poštvál, ale napadlo mě, že není správná doba, abych to zjišťoval.

Doufal jsem, že až někdy začne skutečná zábava, někdo mi to vysvětlí.

Poznejte tábor Galleru!

Osmítýdenní tábor Galleru!

Bože, ať ho dám bez maléééééru.

KAPITOLA 7

UBOŽÁKOV

Po několika dalších odrhovačkách typu „John Brown“, „Chodím po Broadwayi“ a „Pomoc, pomoc, pomozte mi někdo, prosím, z tohoto šíleného tábora, co je ve skutečnosti jen zakuklená škola s jezerem“ (dobře... tak jen dva příklady byly správně) nás major Sherwood milosrdně na noc propustil.

Všichni Tchoři jsme se pospolu vydali zpátky do naší chatky, vtipkovali jsme a dělali, jako by nedošlo k žádným zmínkám o nějakých „Tchořích mršinách“. Nebo jsem to možná předstíral jenom já. Možná na to nikdo z ostatních už nemyslel.

Všichni mi připadali docela v pohodě –

Alespoň do okamžiku, než jsme došli do Tchoří boudy.

Tehdy jsem uviděl ten nápis. Byl na velkém kusu papíru přilepeném k síťovým dveřím. Velkými černými písmeny nám sděloval VÍTEJTE U UBOŽÁKŮ.

No potěš. Netvrdím, že jsem *stoprocentně* věděl, že v tom mají prsty Dulant a ostatní Rysi. Ale osobně jsem v tom měl jasno. Byli to určitě oni.

Kluci zůstali stát před chatkou. Nikdo vteřinu nic neříkal.

Ale víte co? Mně stačí i vteřina.

Nuku Khatchadorianovi stačí bohatě.

Vyrážím nukleární rychlostí a ženu se k Dulantově chatce. Když se k ní přiblížím, ucítím ho přes zeď, a ne, s dveřmi neztrácím čas. Prorazím místo ve zdi přesně tam, kde za ní sedí na palandě. Než si všichni vůbec všimnou, že je pryč, zůstává po něm prázdná postel a ve zdi díra ve tvaru mého těla.

Rychleji než světlo prosvištím kolem jezera s Dulantem zavěšeným hlavou dolů.

Klesnu s ním jen zlehka, abych mu namočil hlavu, a pokračuju v letu. Než byste řekli švec, jsem zpátky v Tchoří boudě. Poletuju tam a zpátky, rychleji, než stačí registrovat lidské oko, a Dulantovou hlavou jako rýžákem mažu nápis Ubožákov, aby po něm nezbyla ani stopa. Jestli bude mít zítra ráno trochu plešku... to už není můj problém.

Nakonec, když vteřina vbíhá do cílové rovinky, chystám se akci ukončit i já.

Mrsknu Dulanta na místo, odkud jsem ho vzal, shodím ho na palandu a letím zpátky ke svým kamarádům, kteří tam jen stojí a hledí na místo, kde se skvěl ten odporný nápis.

A... tik-TAK!

„Viděli jste něco?“ zeptá se Guma. „Nějakej nápis... nebo něco takovýho?“

„No... já měl takovej dojem,“ odpoví Šmoula a přitom se škrábe na své modré hlavě. „Ale myslím, že ne.“

„Musel to být jen přelud,“ řeknu.

Poté všichni vstoupíme dovnitř, nikdo neví, že tam ten pitomý nápis vůbec byl, a naše léto v táboře Gallera začne hned vypadat mnohem optimističtěji.

Jo...

Jo...

Jo... kéž by.

KAPITOLA 8

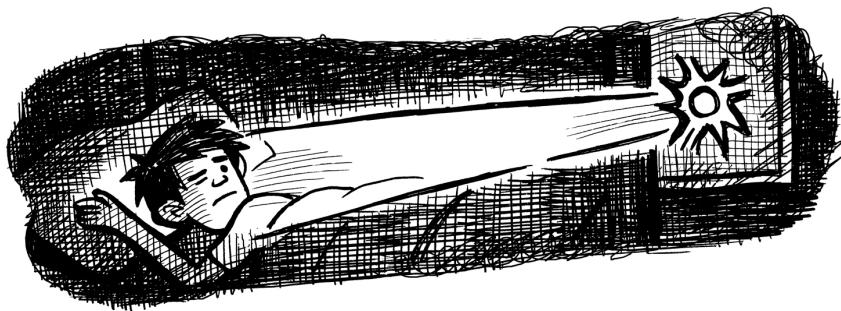
POSVÍŤME SI NA TO

Pozor, teď vyhradím část budoucího děje! Přál bych si, abych mohl říct, že zbytek noci uplynul bez potíží, ale tak tomu nebylo.

Po večerce Rusty odešel do ubytovny vedoucích, což je, myslím, něco na způsob školní sborovny, kdyby učitelé přespávali ve škole. Údajně ve své ubytovně měli poctivé jídlo a večer tam na návštěvu chodily i některé vedoucí z holčičí půlky tábora a nevím, co ještě. (Tohle není, jak říkají učitelé, tak úplně vhodné pro naši věkovou skupinu.)

Krátce poté, ještě předtím, než kdokoliv z nás usnul, jsem venku uslyšel kroky. A taky šepot. A taky hihňání.

Potom se rozsvítila baterka – někdo ji namířil přímo do okna a mně přímo do tváře, takže jsem vůbec nic neviděl.

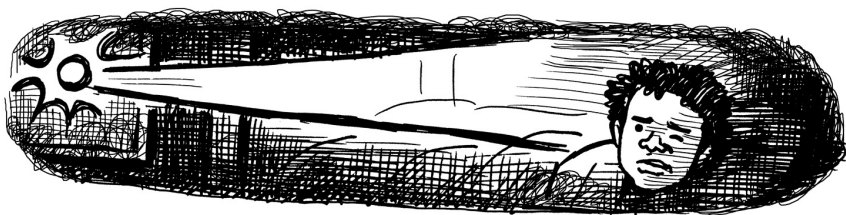

„Kolik je hodin?“ zašeptal někdo.

„Tchoří mršiny,“ řekl někdo jiný.

„Co...?“ vyhrkl jsem. „Vždyť to nedává smysl.“

Potom se rozsvítila další baterka – světlo tentokrát dopadlo do Cavovy tváře na jeho palandě.

„Kolik je hodin?“ zeptal se další hlas.

„Tchoří mršiny!“ zašeptali všichni.

„Vysmahněte!“ zařval na ně Cav, ale všichni se jen ještě víc rozesmáli.

Potom se rozsvítila třetí baterka. Viděl jsem ji přes chatku. Mířili přímo do okna vedle Legendovy horní postele. Jenže když se zapnula, Legenda už na ni čekal.

„Kolik je –“

„NA TAKOVÝHLE HRÁTKY SIS VYBRAL ŠPATNÝHO ČLOVĚKA!“ zařval Legenda.

„MLUVÍM S TEBOU, DULANTE. SLYŠÍŠ MĚ? ŠPATNĚ SIS VYBRAL... MOC ŠPATNĚ!“

Tak, k tomuhle bych chtěl připojit pár komentářů. Tady je vlastně v kostce, co se mi honilo hlavou, zatímco Dulant a ostatní Rysi pelášili do kopců:

1. Bylo to poprvé, co jsem Legendu slyšel něco říct.
2. Super! Vypadá to, že by Tchoři mohli mít tajnou zbraň.
3. I když... třeba to naše tajná zbraň vůbec není. Třeba je Legenda spíš noční můra, která s námi bohužel žije v jedné místnosti.
4. V tom případě... čeho všeho byl tenhle kluk schopný? Co udělal v minulosti, že se toho Rysi tak bojí?
5. Mám se ho bát i já?
6. Hmmm...

KAPITOLA 9

OKA NEZAMHOUŘÍM!

Spal Legenda? Nebyl jsem si jistý. Horečnatě jsem uvažoval.

Následující věci jsou příliš hluboké, abych je dokázal pochopit – ale moje bývalá učitelka angličtiny, paní Donatellová, kdysi řekla, že mám schopnost přejít od popírání k přijetí, a to je skvělý dar. (Tohle vám možná vysvětlí vaše máma – nebo někdo z učitelů. Já to teda nebudu.)

Jde o to, že jsem si už byl neotřesitelně jistý, že mě a moje kamarády na slavném táboře Gallera čekají pěkně hrozné věci. Tento fakt jsem přijímal.

A tak jsem tam chvíli jen tak ležel na posteli, díval se do stropu a přemýšlel, co s tím udělám. I když ve skutečnosti jsem se ve tmě díval na dolní část matrace Holubáře Pojídáka. Za předpokladu,

že Norman ke své přezdínce přišel opodstatněně, nezbývalo mi než doufat, že své úlovky opravdu pojídá a neodcvrnkává. Nejsem žádný vědec, ale i já vím, co udělá zemská přitažlivost s něčím, co odletí z horní části patrové postele, když ležíte přímo pod ní.

Nakonec jsem všechny tyhle myšlenky už nedokázal vystát. Popadl jsem baterku, vstal jsem a vyšel ven na záchod.

Na táboře Gallera se záchodům říká latríny. Byly v budově, něčem na způsob betonového bunkru, ve které byly dohromady sprchy, záchody a umyvadla. Abyste se tam dostali, museli jste projít lesem, což pro mě byla naprostá novina.

Nechci tvrdit, že jsem na záchod musel. Jen jsem tam chtěl jít. Vždycky jsem měl kliku a alespoň na záchodech jsem si mohl užít soukromí.

Taky se mi tam teď naskytla první příležitost promluvit si s Leem.

Jestli mě znáte, pak jste se už museli ptát, kde Leo celou dobu byl. A kdybyste tuhle otázku položili mojí mámě, řekla by něco otřepaného, ale pravdivého. Ukázala by na moji hrud', kde mám srdce. A řekla by, že Leo je tam neustále se mnou.

Ale jestli tu teď sedíte a v duchu si říkáte: *O čem*

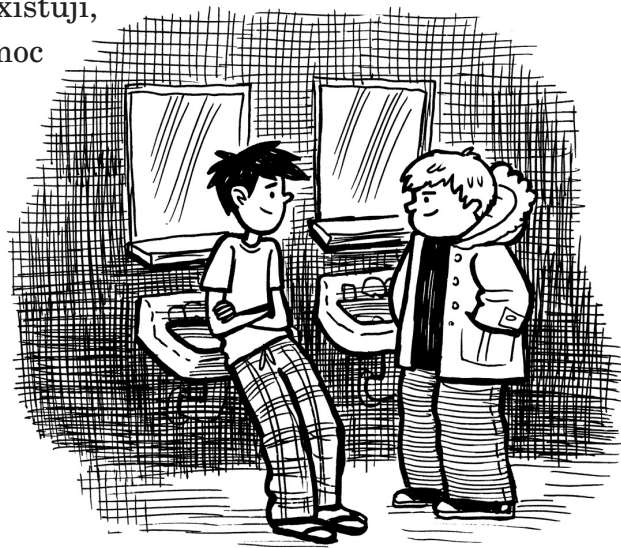
tu ten kluk sakra mluví a kdo je vlastně ten jeho Leo?, pak bych vám to měl trochu vysvětlit.

Tak schválně, jak bych to měl napsat, aby to nevyznělo divně... Leo byl moje dvojče, můj absolutně nejlepší kamarád, když jsme byli malí. Ale onemocněl a nakonec umřel. Potom jsem si vždycky říkal, jaké by to bylo, kdyby byl naživu, a od toho se to všechno tak nějak odvíjelo. Proto s Leem neustále vedu rozhovory, v duchu.

Dobře, tak nic. Tohle prostě nejde vysvětlit, aniž by to znělo divně.

Ale aby bylo jasno – kvůli Leovi se určitě necítím trapně. Pořád o něm uvažuji jako o svém kamarádovi, kromě toho, že ho taky беру jako bráchu, který umřel. Ale když jste na letním táboře a každou minutu dne trávíte se sedmi dalšími kluky, na rozhovory s lidmi, kteří v podstatě neexistují, vám nezbyvá moc času.

A o tomhle jsem si chtěl s Leem popovídat.

„Promiň, že jsem se moc neozýval,“ řekl jsem Leovi.
„Nic se neděje,“ odpověděl. „Ale musíme si promluvit o tom magorovi Dulantovi. Co s ním uděláme?“

„O to právě jde, Leo,“ řekl jsem. „Napadá mě, že asi budu muset začít některý z těch věcí vymýšlet sám.“

„A proč?“ opáčil Leo. „Už mám pár skvělých nápadů.“

Leo má vždycky dobré nápady. Vlastně je ho těžké zastavit, když už se do něčeho vrhne. Leo totiž nepotřebuje spát, nic takového neřeší.

„Já jen... myslím, že kluci u nás v chatce by tomu nerozuměli,“ řekl jsem.

„Jo, jasně,“ řekl Leo. „Nejspíš máš pravdu. Nás dva všichni jen tak nepochopí.“

„Nezlob se,“ řekl jsem mu.

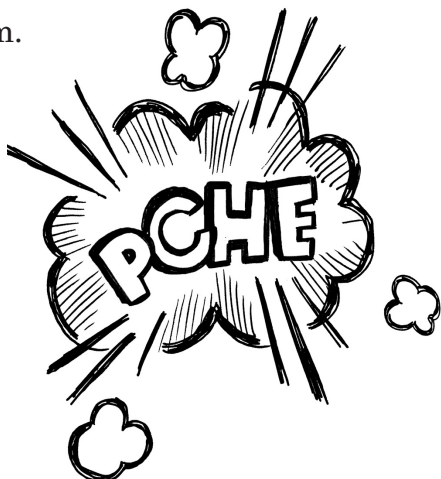
„Já se nezlobím.“

Zlobil se.

„Já jen že všechny tyhle věci musím ještě chvíli tlumit,“ řekl jsem.

„Je to jenom osm týdnů.“

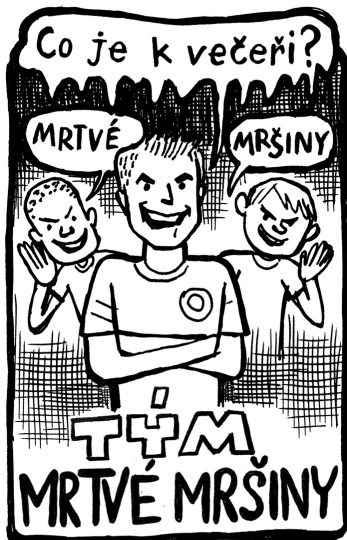
„Jo, jo, jasně, v pohodě. Chápu,“ přikyvoval Leo.
„Tak ti přeju hodně štěstí.“

To je na Leovi další věc. Je trochu nedůtklivý.
Ale s tím jsem si měl lámat hlavu až později.
Už tak jsem toho měl habaděj.

Reálné věci mají přednost.

Promiň, Leo.

JEDNA ZÁHADA TÁBORA GALLERA VYŘEŠENA

VAROVÁNÍ: Tohle je jedna z *nejnechutnějších* kapitol v knize. Ne ta nejnechutnější, ale do hitparády deseti největších nechutáren patří. Pokud něco jíte, radím vám, abyste jídlo na chvíli odložili.

Takže... měl jsem pocit, že jsem té noci spal asi tak pět minut, když nás vedoucí začali táborovými tlampači budit halasnou písní.

Bylo sedm hodin. V půl osmé jsme měli být

u snídani. Což znamenalo, že jsme měli půl hodiny na to, abychom vstali, oblékli se a udělali všechno ostatní, co tak člověk musí ráno dělat.

Čímž se dostávám k vysvětlení, jak Bombardér přišel ke své přezdívce. Možná by nebylo od věci, abyste zbytek kapitoly přeskočili.

Ale to asi neuděláte, co? Tak dobře, jdeme na to.

Když jsem se oblékl, před cestou do Dlabárny jsem si ještě odskočil na latrínu. Bylo v ní plno, kluci si čistili zuby a dělali kdovíco – kloktali, projížděli si prsty nakrátko ostříhané vlasy, vatovými tyčinkami si čistili uši a nosy. A já čekal, až se uvolní místo, rozhlížel jsem se a už začínal přemýšlet, proč nikde nevidím žádné další Tchoře, když tu znenadání...

Se to stalo. Už tomu rozumím.

Začalo to smradem – a ten do vás udeří jako plně naložený kamion. Ale tím to nekončí. Než se vzpamatujete, začnete se nadavovat – napřed jenom trochu, ale když si nedáte pozor, máte potíže, protože se vám začne drát obsah žaludku do krku.

To však jen v případě, že setrváte na místě. Což nikdo nedělá. Pokud je Bombardér na latríně. (Dá se to shrnout takhle: Bombardér + brokolice = BUM!) V té fázi je důležitá jediná věc: nenechat se ušlapat v nastalém chaosu.

Odvrácená stránka? Jen se podívejte na obrázek. Něco pozitivního? Nebyl jsem si zatím jistý, jak by se to dalo využít, ale možná že měli Tchoři k dispozici další tajnou zbraň. Která možná zas *tak tajná* nebyla.

Ještě něco negativního? Ale no tak! Podívali jste se pořádně na ten obrázek?

A ještě něco pozitivního? Vlastně ano: to, že tahle knížka není z těch, k nimž můžete po poškrábání stránky přičichnout.

KAPITOLA 11

LETNÍ DEPKA... NEBO NĚCO NA TEN ZPŮSOB

Dobře, takže někdy k tomu muselo dojít.
Bylo to přesně v osm hodin toho rána.

Začátek letní školy!

Nevím, co všechno vám k tomu mám říkat. Sami chodíte do školy. Máte dějepis, matematiku, angličtinu a všechny ostatní předměty. Jediný opravdový rozdíl tkvěl v tom, že tohle vyučování se odehrávalo v několika stanech v areálu tábora, na kterých se skvěly nápisy jako TADY ZAČÍNÁ LEGRACE!

Začínalo mi docházet, že lidé na táboře Gallera si pod ZÁBAVOU představují něco úplně jiného než já.

Překvapilo mě jenom to, že ráno na vyučování

přišly i holky. Uviděl jsem Georgii, ale jen jsme si zamávali a ani jsme se nezastavovali. Neměli jsme žádný společný předmět.

V mojí skupině byli kromě mě ještě Guma, Šmoula a Holubář Pojídák, což bylo druhé velké překvapení.

„Víš, myslel jsem, že budeš se šprtama,“ řekl jsem. Ale Holubář jen pokrčil rameny.

„Máma si myslí, že by se mi hodilo, kdyby mi někdo ještě trochu pomohl,“ řekl.

Přesto mi to připadalo divné. Prostě vypadal tak chytře. A to nemluvím o tom, že měl k ruce neustále přilepenou nějakou knihu. Neuměl jsem si představit, že takovýhle kluk *nebude* ve škole vynikat.

První hodina byl přírodopis. Žáci z Programu rozvoje šli zkoumat jezero nebo co, zatímco naše skupinka seděla ve stanu a učila se lidskou oběhovou soustavu... úplně tak, jak jsem se o ní učil (víceméně) na základní škole v Hills Village.

Druhá hodina byla angličtina. Učitel mluvil hlavně o divadelní hře se Snoopym *Jsi dobrej, Charlie Browne*, kterou jsme měli na táboře nastudovat. Nevěděl jsem, co to má společného s angličtinou, ale myslím, že to mohlo být horší.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.